

עלון הכפר

גיליון 7

אוגוסט 2013 אלול תשע"ג

תושבים יקרים,

ועדת העלון מאחלת לכולנו שנה טובה, שנת בריאות ושפע והרבה מעשים טובים, הן במישור האישי והן במישור הקהילתי. וכיוון שבמה זו הינה במת הקהילה, אנו מאחלים לכולנו שנת התעוררות ואכפתיות על הנעשה כאן בכפר. מי ייתן ובקשותיהם של מי מאלו שאכפת להם ומוצאים לנכון לשתף בשביל לשפר, יבואו על סיפוקן בזכות במה זו. מי ייתן ונלמד להכיר אחד את השני טוב יותר באמצעות במה זו וליצור לעצמנו קהילה אינטימית בצביון כפרי לא פחות מאותו כפר קטן שהיה כאן פעם. מי ייתן ושנת בחירות זו תהיה רועשת וגועשת מאנשים שאכפת להם ממה שקורה כאן ולא שקטה כפי שהיא כעת... ☺ אנו בוועדת העלון מבטיחים להיות נאמנים לכללי הפרסום, לניטרליות של במה זו ולחופשיות הדיון הציבורי.

שנה טובה!!!

איחולי הוועד המקומי
יוסי רולנברג, יו"ר הוועד

לקראת החג, ברצוני לאחל לכם, בשמי ובשם חברי הוועד המקומי שנה טובה, שנת שגשוג, הנאה, ענין וצמיחה אישית, משפחתית וקהילתית. שתהא זו שנת שלום וביטחון, שנת כלכלה נכונה עם יותר ויותר סולידריות חברתית ופתרונות נאותים לשלל האתגרים הניצבים בפנינו. שנבסס עוד ועוד צעדים ברוח חזון היישוב שבבסיסו טיפוח איכות החיים ברמות השבים ושמירה על צביונו הכפרי, המורשת והמשך פיתוח חיי הקהילה והתרבות. שמחלוקות באשר הן, תיושבנה ברוח טובה. תוך הפגנת כבוד בין איש לרעהו וגילוי גמישות, התחשבות ושכנות טובה. שנקפיד לכבד את דור הוותיקים ונסב להם נחת. זו הזדמנות להודות ולפרגן למתנדבים שבקרבתנו אשר לוקחים אחריות, משקיעים מרץ רב, רצון טוב, זמן ותעצומות נפש, ומקדמים איש איש בתחומי נושאים חשובים. עלון זה הוא אחת הדוגמאות הבולטות ליוזמה, נחישות והתמדה, כמו גם צוות הארכיון ועוד מפעלים ותיקים כמו ספריית היישוב, מועדון הוותיקים, מארגני ימי הזיכרון, פעילי מערך התרבות המפואר ועוד... שתהא לכולנו שנת 80 מרגשת, מחוייכת, עשירה במעש וחוויות ומיוחדת במינה.

שנה טובה!!!

הבזקים מהעבר

מ- עלה נעלה

אל

אנחנו דור שנות האלפיים
נגשים את החלום כפליים

מהמנון תנועת הנוער של האיחוד החקלאי

בזיקה למחנה תנועת הנוער בתחילת החודש, מוקדש ההבזק להיסטוריה של תנועת הנוער ברמות השבים.

המודעות לצורך בפעילות חברתית של הנוער מתגלה כבר בשנותיו הראשונות של הכפר. בחוברת העשור נזכרות פעילויות שונות שאורגנו עבור הנוער וזכו להצלחה. ואולם, מבהיר הכותב כי: "חסר בכל המפעלים האלה היסוד החשוב ביותר: רגש הסיפוק העצמי שאינו יכול לבוא אלא תוך פעולה עצמית ואשר שום כוח אירגוני מבחוץ אינו עשוי להקנותו" ובהמשך מדובר על יוזמה עצמית של הנוער בשנה האחרונה (1942-1943): "שארן קבוצה מקומית במסגרת תנועת ארץ-ישראל העובדת. יצר חוגים מבני 10-20 שנה והעמיד להם מנהלים [מדריכים] משורותיו..."

התנועה שבה מדובר הייתה תנועת 'המחנות העולים', שהוקמה בסוף שנות העשרים, בידי תלמידי תיכון מירושלים ותל אביב, הגדירה את עצמה כתנועה ציונית-סוציאליסטית, הדוגלת בשלמות הארץ (ראו סמל התנועה), מחנכת להגשמה קיבוצית וקשורה לתנועת 'הקיבוץ המאוחד'.

בן הכפר אהוד קרון יזם את הקמת 'מחנה' רמות השבים, תחת חסות ה'קומונה' ברעננה. הקשר עם אחת מתנועות הנוער המוכרות בארץ באותם ימים, אפשר לנוער הכפר לעצב צביון חברתי ישראלי משל עצמו, בניגוד לאופי ולתדמית הייקית של הוריהם.

מימין: אנה מוץ (יצקוביץ), מאיר אבא, חנה ירון (כהן), מרים פרץ.
מאחור: אנה מוץ, אהוד קרון

בתחילה גילו ההורים התנגדות לפעילות זו, בגלל אופייה הפוליטי ה'אדום' של התנועה ובגלל היעדר החינוכי שלה להגשמה בקיבוץ. בהמשך, השתכנעו ההורים (לא מעט הודות לשיחות שכנוע של לירס) בחשיבותה של הפעילות העצמאית של הנוער למרות הסכנות הנ"ל.

פעילות התנועה, שכללה דיונים על בעיות הארץ, טיולים, לילות שבת, הופעות לפני תושבי הכפר (זכורה לטוב הצגת 'הזמיר' בבימויו של לירס), נערכה בעשור הראשון לקיומה בידי מדריכים בני הדור השני של הכפר, כמו אהוד קרון, קופי (רפאל) לכנר, רחל תיאודור (שטיינהרדט), מאיר גבע (קיבא), דבורה וינמן ואחרים. הפעילות הייתה במסגרת שלוש שכבות גיל: 'עמלים', 'ניצנים' ו'מתבגרת'. הפעולות התקיימו בימי שלישי ובמוצאי שבת. בערבי שבת התקיימו ערבים חברתיים.

בתחילה נערכו הפעולות בבית רבקה, שנועד לפעילות הנוער, אך במהרה התגלה כקטן מדי. לאחר נפילתו של אהוד קרון (נפל בכיבוש לוד ב-1948), ערכו התושבים והנוער מגבית לשם הקמת צריף על שמו, אשר הוקם על חלקה שהייתה שייכת לוועד (כיום גן הנופלים). החניכים יצאו לעבודה בימי שבת לקיבוצי הסביבה, ובשכר שקיבלו רכשו ציוד לצריף. הצריף הפך להיות מוקד לפעילויות חברתיות, בהן גם מסיבות, שלא אחת גרמו לתלונות מהשכנים ולעימותים חריפים בין מוסדות הכפר לתנועת 'המחנות העולים'.

הנוצר לי' צריף 'המחנות העולים' על-שם אהוד קרון

האחרונים שנהנו מפעילות תנועה זו היו ילידי 1957, בשנה זו השתייכו למסגרת התנועה כ- 20 חניכים בחוג ז'-ח' וכ- 15 חניכים בחוג ה'. וכן כמה בוגרים שהשתייכו לקומונת המדריכים ברעננה. לאחר הפסקת פעילות 'המחנות העולים' בכפר, פסקה הפעילות החברתית של הנוער למשך כעשר שנים. החסר הזה התמלא רק עם בואה של אתי דמבו לכפר. אתי הייתה רכזת נוער אזורית של תנועת בני המושבים בדרום השרון, וכשקבעה את מגוריה ברמות השבים ב-1982, זיהתה את הצורך בפעילות תנועת נוער בכפר, והחלה לפעול למען מטרה זו כשהיא מונחית ברצון לאפשר לילדי הכפר ובתוכם לילדיה העתידיים, ליהנות מפעילות חברתית כמו שהיא חוותה. בחיפוש אחר מסגרת מתאימה היא חברה לשאול אדם, שבאותן שנים החל להקים את תנועת הנוער של האיחוד החקלאי. בשיתוף עם המועצה המקומית הוקם סניף רמות השבים של תנועת הנוער של האיחוד החקלאי בשנת 1985 במבנה בו נמצא היום הדואר. אתי ושאול היו המדריכים של הסניף המקומי שכלל חניכים מ-ט עד י"ב ובד בבד ארגנו גם פעילויות בין סניפים, כגון: קורס מדריכים צעירים, עפיפוני אדה, מחנה ארצי ראשון. הם גם הקדישו מאמץ ניכר להגיע לכל נער ונערה בכפר ולצרפם לתנועה. כך, למעשה, הניחו את היסודות לסניף של הכפר וגם לארגון הארצי של התנועה. מסתבר שהיו אלה יסודות מוצקים, המתקיימים בהצלחה עד היום. לדבריה של אתי היא השיגה את מטרתה, ילדיה, כשאר ילדי הכפר, נהנו מפעילות תנועתית נמרצת ועשירה.

מאז שחודשה הפעילות המאורגנת של הנוער, היא הפכה למוקד הפעילות החברתית בכפר. תנועת הנוער של האיחוד החקלאי, כמו תנועת האם שלה, אינה מזוהה עם אחד המחנות הפוליטיים בארץ, ומחנכת ל: "שוויון ערך האדם, אחריות ומעורבות, חיי משפחה חברה וקהילה סולידאריים וציונות. זאת תוך הדגשת תפקיד בני הנוער והתנועה לחיי הקהילה והיישוב הכפרי/ חקלאי ובקרב החברה הישראלית בכלל".

רכז הנוער יואל מיכל, אחנה קיץ 2013

מתוך הכרה בחשיבות פעילותה של תנועת הנוער, יזם הוועד המקומי, בסיוע המועצה האזורית, את הקמת מתחם הנוער במרכז היישוב, כיאה למקום המרכזי שתופס הנוער בחיי הכפר. רוב ילדי הכפר משתייכים לתנועה ומדי שנה רבים מבין הבוגרים יוצאים במסגרת התנועה לשנת התנדבות בהדרכה בתנועה או למשימות לאומיות אחרות.

רכזים נוספים לאחר אתי היו ארז מי-רז, שהעניק לסניף התנועה של רמות השבים את הכינוי: 'לולי', פזית, שיר וולוצקי, דודי יצחקי, מוטי לטי, שי שקד, אילון לבנה, עודד לב ארי ויובל מי רז, הרכז הנוכחי.

מקורות:

- קיבא ואיגל, **רמות השבים 1933 – 1943**, הוועד המקומי 1943.
- פטר לירס, **רמות השבים 1933-1973**, המועצה המקומית 1974.
- מפגש שכבה בוגרת עם ותיקים, בני רמות השבים, שנערך ביוזמת ועדת תרבות לפני חג מעלות 2012.
- אתר המחנות העולים, אתר תנועת הנוער של האיחוד החקלאי, ויקיפדיה.
- ארכיון 'המחנות העולים' בארכיון יד טבנקין.
- ראיונות:** יונה רוזנוב, קופי (רפאל) לכנר, בלה זאבי, נעמי לויטה, אריה בן ארי, אתי דמבו.
- צילומים:** אוסף אריה בן ארי, נעמי שאול, יונה רוזנוב, ארכיון רמות השבים

תחרות סמל חגיגת ה-80 לרמות השבים צנת קבילי

בשנת ה-80 לרמות השבים, הכרזנו על תחרות הסמל, אשר יכלול את האפרוח שיהיה "איש הקשר" שיתנוסס על גב במת המופע ויהווה חלק בלתי נפרד מהתפאורה של האירוע המרכזי של חגיגות ה-80, אשר יתקיים **ביום חמישי, ה-10.10.2013**. התחרות הייתה פתוחה לכל התושבים ואת ההצעות אמורים היו להגיש עד ליום 18.7.13.

ועדת השופטים כללה: נציגי תושבים, אנשי מקצוע בתחום הפרסום ונציגי הוועד.

אנו מציגים בפניכם את ההצעות שהוגשו:

3. מאי פוביצר

2. מאי פוביצר

1. מאי פוביצר

5. רותי בר סיני

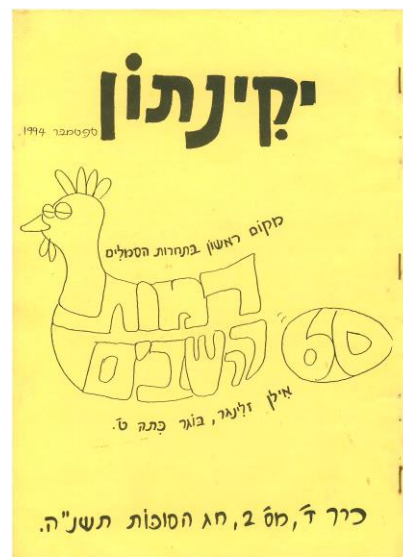

4. מישל ספקטור

הסמל שנבחר כרוב קולות הוא סמל מספר 3
בציצובה של מאי פוביצר (בת 15).

ובאווירה נוסטלגית, שמחים להציג בפניכם את סמל חגיגת שנת ה-60, כפי שפורסם בגיליון ספטמבר 1994. ב"יקינתון" - בטאון ההתיישבות האובדת של רמות השבים.

להתראות בחגיגת ה-80
כולם באים !!!!

מועדון ההרצאות של יום שלישי בחדר ותיקים

מרים סול

מיד אחרי סוכות, ב- 1.10.13, נחדש את הפעילות במועדון ההרצאות של יום שלישי
לא רק לוותיקים – כל אחד מוזמן !!!!

תכנית מרצים והרצאות לחודש אוקטובר :

1.10.2013	כנרת להב חוקרת אומנות ומרצה	מעולם הקולנוע – גילויים חדשים : מרלין מונרו וצ'רלי צ'פלין
22.10.2013	עוז חורין צפר ומרצה	חברתיות ומשפחתיות הציפורים בארץ ובעולם
29.10.2013	אמנון ברזילי עיתונאי-היסטוריון	מורשת רבין

פינוי אשפה ביתית לימי ראש השנה

פינוי האשפה יתבצע ביום רביעי, ערב חג, 4.9.13
בכל שאלה או הבהרה אפשר להתקשר למוקד המועצה : 109, או מזכירות המועצה : 03-9000629.

רמות השבים בת 80

מ' ס' אשכנזי

ברמות השבים
יש חיים טובים
הבנות יפהפיות
חבל על המילים

הבנים אחד אחד
אחלה גברברים
גם ביצים יש פה בשפע
ללא מתחרים

חג שמח חברים
חוגגים שמונים
נאחל בריאות ואושר
המשך חיים טובים.

חוג הסועדים של רמות השבים

בגיליון מאי פורסמה הודעה מפורטת על פתיחת חוג סועדים ברמות השבים. עד כה נרשמו רק כ-50 משפחות. **זוהי הקריאה האחרונה לנרשמים !!**
אם אתם מעוניינים, רעבים, סקרנים וגם תושבים - כתבו לנו בהקדם ונרשום אתכם.
לצערנו, אם לא יירשמו מספיק משפחות, לא נוכל לפתוח את החוג. מחכים לשמוע מכם ולשחזר את המסורת הנפלאה הזו.

שלחו לנו מייל לכתובת hug.soadim@gmail.com
יש לציין את שמכם, טלפון בבית ו/או סלולרי וכתובת.

בברכה,
צוות חוג הסועדים

על המדרכות

ח'י ט'ינ'הרדט

(בהמשך לרשימה מגיליון יולי)

שמחה אני להביע רגשי תודה חמים ורבים לאותם תושבים שהגבירו את התחשבותם במשתמשי המדרכות (התינוקות בעגלות, הכלבים ובעליהם, המפעילים גופס, הילדים והנוער, הוותיקים...)

תגובה בנושא אגרת השמירה

רות' מרלז

בשום מקום אין 100% של הצלחות כנגד הפורצים, אך אין להשוות את המצב היום לעומת זה שהיה לפני שמוקד השמירה נכנס לכפר. הנוכחות של ניידת קבועה כאן, תורמת לכלל התושבים ולא רק לאלה המחוברים, חברת השמירה סוגרת את השערים בכל ערב ופותחת אותם מדי בוקר, בטוחה אני כי הנוכחות בכניסה לשוב מרתיעה בצורה כזו או אחרת, ומקטינה רבות את כניסתם של גורמים לא רצויים.

במשך היום הניידת על פי רוב זמינה גם להתראות של תושבים על נוכחות חשודה. בימי פעילות של הנוער, ניידת השמירה שוהה רוב הזמן ליד בית הנוער ובאה לעזרתם של ילדים באם יש צורך בכך, גם אם לא כל ההורים מחוברים למוקד, וכנ"ל בשעות מסוימות ליד גני הילדים.

ביום הזיכרון, חג העצמאות חגיגות ט"ו בשבט, עדלאידע ואירועי קיץ בברכה, באין לניידת קריאות של אזעקות היא תמיד תמצא בסביבה, ושום שיטור של הוד-השרון לא ייתן לנו תמורה כזו. ולכן הטענה שכסף ציבורי מממן שמירה פרטית אינו נכון.

תושבים רבים אינם משתמשים בברכה או אינם מגיעים לאירועי תרבות שלפעמים רק מעטים מהם הם תושבי הכפר וגם הם ממומנים מכספי ציבור. וכך זה בכל רשות. לא כל כסף ציבורי משרת את כולם.

נכון שבשנים האחרונות נוספו עוד כ- 100 משפחות ועל כן גם מסתובבים כאן יותר גורמים זרים: קבלנים, קבלני משנה ואחרים, אשר מעסיקים לא פעם עובדים מן השטחים. ומן הצד האחר מסתובבים יותר ילדים והנוכחות של מוקד השמירה חשובה. לגבי המחיר, בל נשכח שיוקר המחיה גם הוא עלה והמחיר לתושב נשאר לדעתי סביר.

ישנם נושאים כספיים ציבוריים אחרים אשר מנותבים למקומות הלא נכונים ואינם תורמים לאיכות החיים כאן ועליהם יש להילחם. לדעתי השמירה אינה אחד מהם. הנני מבקשת לציין שלא כל אחד מאתנו מתגורר בחלקה כלואה ומגודרת הרחק מן הרחוב, אשר מוביל אליה שביל גישה ומילוט צר, או לחלופין בחלקה המוקפת גדרות גבוהות ומערכות אזעקה משוכללות, ולאלו שאין להם, מוקד השמירה מוסיף רבות לביטחונם האישי.

ספרו על עצמכם מריט סלף

ברמות השבים תושבים רבים, ותיקים, פחות ותיקים וכאלו שזה מקרוב באו. אין זה מפליא שרבים אינם מכירים זה את זה. אני למשל, כבת המקום, ולאחר חזרה "מגלות" של 40 שנה, רבים מהתושבים אינם מוכרים לי. אנחנו הרי רוצים לחיות בישוב שהוא גם קהילה חברתית ולא רק מקום מגורים נוח ונעים.

אני מזמינה את "האמיצים בעם" לספר על עצמם ומשפחתם בעלון הכפר, מה הקשר שלהם לישוב ומה הביא אותם לרמות השבים. בברכת שנה טובה!

מי אנחנו נעה יצקבי

לבקשתה של מרים לוטם אני כותבת מספר מילים עלינו-

לפני כ- 18 שנים שכרנו בית קטן במעלה הגבעה מטפחים 3 ילדים, גינה, כלבה וחתולים שבעה

ילדינו גדלו בגנים ובבתי הספר שניים מהם בצבא, הן חשוב במדינתנו המסר

אלישע בקבלנות ופרויקטים עסקיין ונעה ב"מבוע", מפעל מים קטן

ארם והגר את שירותם הצבאי ממלאים רוני, הצעירה שבחבורה, בעמיתאסף עם רוב הילדים

בבואנו לכאן, לכפר הקטן נהנינו עד מאוד מכל שכן ועניין

מאז הכפר גדל ושינה מעט פניו דבר טבעי הוא כי גדלו כתליו

וביקורת ישנה על התנהלות השכנים ולכן להמשך לא מתאימים חרוזים.

בשנים האחרונות חל שינוי ביישוב, ולא לטובה: כולנו מקפידים על גינות פורחות ונקיות, על בתים מצוחצחים, אבל לא על מה שקורה מחוץ לגדרות החצרות. לצערי הרב אני נתקלת באופן שבועי אם לא יומיומי בגזם שמושלך לא רק בפינת הגזם כי אם גם על המדרכה כך שנחסמת לחלוטין האפשרות לצעוד עליה בבטחה ואני נאלצת לרדת לכביש שגם אליו גולש הגזם, שלא לדבר על 3 ימים בהם הגישה לביתנו הייתה בלתי אפשרית משום שמישהו החליט להוריד עץ שלם והגזם חסם חלק נכבד מהכביש וגם את המדרכה והכניסה לחצר שלנו. ולא רק על גזם מדובר- ישנם זמנים לפינוי פסולת ביתית כגון רהיטים, זמנים שלצערי רבים מתייחסים אליהם בביטול וזורקים מכל הבא ליד לאורך כל השבוע והחודש, שלא לדבר על פסולת בניין וקרטונים הנערמים על הגזם ומושארים, בצדק, על ידי המשאית אוספת הגזם משום שלא לכך היא נועדה.

ולכן, עם כניסת שנה חדשה, אני כולי תקווה לשנה טובה, מתוקה, מלאת בריאות, שנה שבה נשים לב לא רק לביתנו פנימה אלא גם לסביבה הקרובה והרחוקה, שנה של שקט ושלווה, שנה של שכנות טובה ותשומת לב לא רק לצרכינו האישיים אלא גם לצרכי הסובבים אותנו.

מאחלת משפחת יעקבי,
מרחוב הברושים שבמעלה הגבעה
רוני, הגר, ארם, אלישע ונעה.

רוח החג ומעורבות חברתית – התנדבות בעמותת רעים

מרב כרמלי

בשקט ובמסירות פועלים שכנינו - מתנדבי עמותת "רעים" - לארגון וחלוקה של מוצרי מזון לנזקקים. העמותה מחלקת אחת לשבועיים סלי מזון (הכוללים מוצרים יבשים, פירות וירקות, מוצרי בשר וכיוצ"ב) למשפחות נזקקות המוכרות במערך הרווחה בהוד השרון. פעמיים בשנה (ראש השנה ופסח) מורחבים הסלים ומורחבת רשימת הנזקקים אשר לדאבוננו אין בידם היכולת להיערך לקראת החג. עזרתכם ומעורבותכם חשובה לנו. תוכלו לסייע באריזת סלי המזון ימים ספורים לפני החג (בשעות אחר הצהריים), או בחלוקת סלי המזון למשפחות. כמו כן ניתן לתרום מוצרים (מצרכים יבשים) או לסייע בתרומה כספית לטובת העמותה אשר רוכשת בתרומה מזון. לפרטים ולהתגייסות לעזרה ניתן לפנות למרב ברזילי המייסדים 20 רמות השבים – 050-3547333 או בדוא"ל mcblaw@017.net.il.

על אדית – אשה, ייקית, ברמות השבים של לפני 70 שנה – שקלוט ראיון שלה ברדיו, לרגל חג העשור לרמות השבים ב-1943

הועתק מהכתוב במכונת כתיבה שאותיותיה כבר דהו

ע"י מ"ר 68"נ הרדט

אדית-יהודית שטיינהרדט (1902—1996), הייתה בין ראשוני המתיישבים ברמות השבים. מספר המשק היה 11. באביב 1933 היא הגיעה עם בעלה פרנץ, עם בתה הבכורה רחל (תאודור) ובהריון עם ראובן (שלשמו נצמד התואר "הצבר הראשון" שנולד ברמות השבים, ממש ביום הכרזתה. (ראו באתר הכפר את דבריו על השנים הראשונות של הכפר). יהודית התראיינה כנציגת רמות השבים ב'קול ירושלים' שהפך, עם קום המדינה, ל'קול ישראל'. הטקסט נמצא בעיזבונה כתוב במכונת כתיבה. יהודית הוסיפה בכתב ידה את הניקוד שיקל על ההקראה. המראיין היה ג' גרסטנר. כ-70 שנה אחרי שידור הראיון (ב-2013), התראיין ראובן באותה במה, היא קול ישראל, וסיפר בתוכנית "בית הוריי" מזיכרונותיו. וכך, הגיע גם להקראת חלק ממסמך בראשיתי זה, המובא כאן בשלמותו.

ג' גרסטנר: שמענו עד עתה דברים שהיו מוסבים בעיקר על הגבר, אך האם גם האישה מיהרה

להסתגל אל התנאים החדשים?

יהודית: הנשים עמדו בפני אותם הקשיים כמו הגברים, אבל עם זאת היה פנו מאותו מרץ ומאותה שמחה להתחלת החיים החדשים. אין לתאר איזה כוחות חדשים ובלתי משוערים מתעוררים בבן האדם שבאמצע חייו ניתנה לו ההזדמנות – ולא מתוך אונס – לעקור את מושבו ולשנות את אורחות חייו הקפואים; במילה אחת – שניתנה לו ההזדמנות להתחיל הכל מחדש. ונוסף לזה: להגשים את משאת נפשו מזמן: להתחיל על אדמת ארץ ישראל.

גרסטנר: ומה היו הקשיים המיוחדים לאשה?

יהודית: הקושי העיקרי שרוב החברות שלנו היו מטופלות כבר בילדים. באופן זה לא היינו חופשיות כמו הגברים במעשינו. לא היה לנו זמן פנוי להשתלמות מיוחדת במקצוע החדש, אלא תוך המעשה. כיון שנבנו קודם כל הלולים, וקיבלנו מיד את האפרוחים הראשונים, התמסרנו להם בכל כוחנו והתלהבותנו.

גרסטנר: איך יכולת לעבוד במקצוע שלא קיבלת בו הכשרה?

יהודית: ההדרכה שניתנה לכולנו באופן אחיד, הקלה בהרבה על ההסתגלות לעבודה בלול. היום רוב הנשים שלנו מטפלות בלול שמספר עופותיו 1000 ויותר, והעבודה הזאת המעסיקה 5—6 שעות ביום, מסתדרת יפה בין שאר חובות האישה: הבית והילדים.

גרסטנר: האם בתוך יום העבודה הגדוש הזה אינך מרגישה לפעמים בחוסר הצרכים התרבותיים

שהיית רגילה בהם בעבר?

יהודית: לא אתבייש להודות שצרכים כאלה ישנם. בהתחלה הייתה מעין נטייה הפוכה: רצינו לשכוח את אירופה ואת ההנאה התרבותית מחיינו בעבר, וכל שאיפתנו הייתה להסתפק במועט שבחיים הפרימיטיביים של כפר. אך כשהעיתקנו (שורה מחוקה) את הספרים היקרים לנו ואת התמונות – ושמחנו לראותם שוב בבית. ולא עוד, אלא גם ילדינו נהנים היום משרידי תרבות זו.

גרסטנר: החושבת את שהילדים חסרים בחינוכם דבר-מה בכפר?

יהודית: לא ולא. אני שמחה לומר כי הילדים שלנו, שחלק מהם עוד הספיק לטעום בגופם את השנאה בבתי-הספר הגרמניים, גדלים כאן באווירה חופשית ובריאה.

גרסטנר: והלשון – האם לא הפרידה בינך ובין ילדיך?

יהודית: האם הרגישה מיד לבואה בחובה המוטלת עליה למהר ולרכוש את הלשון העברית, כדי שמחיצה זו של זרות לא תתהווה בינה לבין ילדיה. זאת עשינו במיטב כוחנו ולרוב הצלחנו.

שדור רדיו בדצמבר 1943

כרובית חוזרת יצא כואב

שלום לכם,

לפני מספר שנים הצטרפתי לקבוצה ההולכת וגדלה של מתנדבים המבשלים אוכל לחג לנזקקים. היוזמת והמארגנת של הקבוצה היא רופאה בשם רות הללי. מצורף כאן המכתב שכתבה לחברים הקבועים והחדשים (הכינוי של הקבוצה מקורו בכינוי וותיק של רות מילדותה. אין הכוונה לכך שמכינים רק כרובית לנזקקים). אני מזמינה כל אחד ואחת מכם להצטרף לפרויקט המדהים הזה. המעוניינים לשמוע באופן אישי מוזמנים לדבר איתי, אישית או במייל. מומלץ בחום, יעל.

**"שוב היא כאן ושוב הכל מאבד צורה
(מבשלת ואופה), היא לא השתנתה
יום בהיר אחד עזבה, והנה חזרה
מרעידה בי בהלה, מניסה שלוה"**

שוב היא כאן, ושוב אתכם,

אז נכון שאמרתי, ונכון שעשינו מסיבת סיום, אבל גם ככה לא האמנתי לי, ואם כוורת חוזרת בירקון, כרובית חוזרת באיצטדיון. מה שכן, כפי שאמרתי, מיציתי את ריח האמנונים שנדבק לקירות ונשאר לנצח, ובזכות ליאור לוי (תעשה לי ילד!) יש לנו לוקיישן, אשר בשעה טובה אינו הבית שלי!!! לא עוד חיתוך קישואים בחדר השינה שלי וטון דגים בסלון, אלא הפעם - **כרובית חוזרת בצפירים חולון**. כתובת: רחוב הלוחמים 12 חולון, ממש בכניסה לעיר, צמוד לכיכר קוגל, ויש חניון גדול וחינמי בכניסה, לרווחת הצדיקים.

לטובת החדשים:

כמו בשבע (!!!) השנים האחרונות - נבשל יחד ארוחת חג למשפחות, ולקשישים בודדים. מדובר בניצולי שואה, נכים וחולים שאין ביכולתם לבשל, מפאת גילם או מחלתם, ולכן אנחנו מבשלים עבורם, ומביאים להם את הארוחה המוכנה עד פתח הבית, בערב החג. כרגיל, אני מזמינה אתכם לבשל, כל אחד בביתו, את המנה המועדפת עליו, ולהביא אליי לחולון. את האוכל המבושל יש להביא ביום שני 2.9 בערב, ובמהלך הלילה, ועד יום שלישי 3.9 בשעות אחר הצהריים. למתקדמים: נא לא לספר לי שערב החג הוא ברביעי, הדבר ידוע, אך ברביעי אני בתורנות בבית חולים, ולכן השנה נחלק את האוכל יום לפני, כלומר ביום שלישי בערב. בתפריט: עוף בתנור (גמזו?), קציצות בשר, דגים, אורז, ירקות בתנור, עוגות.

מה צריך?

- 1. תבשילים מוכנים** - כאמור אתם מכינים בבית ומביאים אליי. מבקשת לדעת מראש מה בדיוק תכינו ובאיזו כמות. (ובחייאת, לא משנה לי אם זה עוף בציילי אלא כמה ק"ג עוף אתם מכינים. כן, אני סופרת בק"ג או במגשי תנור גדולים). למשל, אמרו, "אכין 3 ק"ג עוף ו 3 ק"ג אורז" ולא "אכין הרבה אורז והרבה עוף".
- 2. תרומות** - על מנת לקנות את הבשרים שבתוכנית שלי, שלא לדבר על קניית יינות, קופסאות, ארגזי קרטון וכו', יש צורך בכ 50,000 שקלים. אני ממש לא רוצה להתעסק עם כסף, אבל יוני מובטל וצדיק ומוכן, ודרכו תוכלו לשלם ישירות לסופר, והדברים ישלחו אליי.
- 3. אנשי מטבח ואריזה** - מתנדבים שיגיעו אלינו לחולון לעזור בבישולים, בהכנות, באריזות ובשינוע. הבישול יחל ביום שני 2.9.13 זמן הדלקת תנורים 11:00. אתם מוזמנים להגיע בהמוניכם (הפעם זה איצטדיון, ולא הבית שלי), ולבלות עמנו בחגיגת כרוביות ואמנונים עד יום שלישי בלילה. מבטיחה קריעת תחת, לצד סיפוק שלא ניתן לתארו במילים.

4. נהגים - חייכנים וסבלנים, שביום שלישי 3.9.13 - מהבוקר ועד הערב - יחלקו את האוכל לקשישים ולמשפחות, וגם כמה נהגים ליום שלישי בבוקר. הנסיעות מתוכננות לירושלים ולוד.
 5. מוצרים - יינות, שקיות תה (צריך אלף חבילות), חטיפים לילדים, קופסאות מרק עוף, שמן זית, שקיות אורז, ועוד מוצרים יבשים. כל מה שאינו מחייב קירור אתם יכולים להעביר אליי כבר בשבועות הקרובים, לפני שנתחיל בבישולים.
 5. מתנות לקשישים - זה יכול להיות עציץ, זר פרחים, מגבות או כל מתנה לקשיש. מי שיש לו רעיונות טובים ויכולת ארגון (כמו למשל טלי) שידבר איתי.
 6. מתנות לילדים - יש לנו כ 50 ילדים, ונשמח לצרף להם מתנות כגון: ספרים וצעצועים. מבקשת שהמתנות תהיינה חדשות ומכבדות, כדי שכמו שאני תמיד אומרת - המקבלים לא ירגישו נזקקים, אלא אהובים.
- מחכה לשמוע מכם,

בברכת 'נכון כרובית, נכון תורנות חג מיד אחרי,

אבל תאילנד HERE I COME

חג שמח,

רוית כרובית היללי

פינת החיות

ד"ר חל'י בן-יק"ר

בובי הכלב ופיצי החתולה עושים דיאטה

השמנת-יתר בחיות המחמד שלנו היא בעיה הולכת וגוברת. קל לנו להזדהות עם המאבק להורדת משקל כי רבים מאתנו היו שמחים להשיל מספר קילוגרמים זה או אחר ממשקלנו. משקל עודף בחיות כבאנשים יכול לגרום להרבה בעיות כמו: בעיות לב, בעיות בשלד עד אי יכולת ללכת, סכרת, בעיות בכבד ועוד הרשימה ארוכה.

במרפאתנו יש דגש מיוחד על שמירת משקל בחיות שלנו – ובהצלחה מרובה, וזאת ע"י יסוּם מספר עקרונות פשוטים.

כשאנו נתקלים בחיה שלה משקל עודף אנו מבררים את נוהל ההאכלה שלה ע"י הבעלים, את סוג המזון שהיא מקבלת, את התוספות שניתנות, מהי הפעילות הגופנית שהחיה עושה, אם בכלל, וזאת כדי להבין מה ואיך לתקן.

הדרך להצליח בדיאטה בכלבנו (או חתולנו וכו')... האהוב אינה מסובכת וכאשר אנו יושבים ומתכננים את התכנית, הבעלים נרגעים.

כאשר הכלב בדיאטה נאכיל אותו מזון דיאטטי רפואי מיוחד שנרכש במרפאות. הכלב יאכל אותו בשמחה, המזון ישביע אותו והכלב לא יהיה רעב.

הגורם החשוב ביותר בהצלחת הדיאטה – ולאחר מכן שמירת משקל תקין, הוא האכלה של כמות מזון מדויקת, כלומר, אנו מספקים כוסית מדידה ומסמנים את כמות ההאכלה למנת אוכל, כאשר בדרך כלל נאכיל פעמיים או שלש ביום. המזונות הדיאטטיים הם בעלי טעימות-גבוהה, והכלב יאכל אותם בשמחה.

דבר נוסף מאד חשוב, אנשים אוהבים בהרבה מקרים לפנק את הכלבים שלהם בחטיפים או תוספות ביתיות וזה ממש חלק מההתנהלות היומית עם חיית-המחמד שלנו (גם בביתנו לכל חיה יש את הפינוק שלה), אין בכך כל רע. מכיוון שהמזון הבסיסי של הכלבים עשיר יותר משלנו בחלבון ושומן, אפשר לתת תוספת יומית הגיונית של פינוק, ולא לפגוע בדיאטה. אנו מחליטים ביחד עם הבעלים מה לתת, כמה ומתי, וכך ממשיכים לפנק את חיית-המחמד שלהם גם בתקופת הדיאטה.

הפעילות הגופנית של הכלב שלנו היא נדבך נוסף שעוזר לנו בהורדת משקל ושמירתו. הפעילות יכולה להיות הליכה רצופה למשך זמן מסוים, אותו נגביר בהדרגה עם התקדמות הדיאטה, או משחקים שונים של הפעלה רצופה. גם בחתולים ביתיים אנו קובעים סוג פעילות כמו זריקת כדור מיוחד או רדיפה אחרי משחק דמוי טרף וזאת ברצף של 10 דקות ויותר, כדי להגיע למאמץ לב-ריאות. במסגרת תוכנית ההרזיה אנו קובעים יעדים סופיים, ועורכים שקילות חוזרות מדי חודש או פחות, כדי לבדוק את ההתקדמות.

לאור ניסיונו, פעמים רבות בעקבות ההצלחה הכלבית או החתולית מקבלים גם הבעלים מוטיבציה בנושא לגבי עצמם, ואז יוצא שכרנו כפול ומכופל.....

להערות, בקשות או שאלות כתובת המייל של חלי בן-יקיר: rbyakir@netvision.net.il

מדינה יהודית ודמוקרטיה

הסתירה הפנימית המובנית בביטוי, הבעיות שסתירה זו יוצרת והדרך לפתרון

מ'כאף ר'עסו

מגילת העצמאות ובעקבותיה חוקי המדינה, מגדירים את מדינת ישראל כמדינה "יהודית ודמוקרטית".

צירוף מילים זה אמור לייצג נאמנה את שאיפת מייסדי המדינה ואת שאיפות אזרחיה כיום. עם זאת, צירוף מילים זה הוא הבסיס לרבות מצרותינו – הן מבית והן מחוץ. בפסקאות שלהלן אנסה להאיר מעט את הבעיות הנוצרות בשל הגדרה זו של המדינה ולהציע דרך לפתרון.

ההצעה להקים את מדינת ישראל אושרה באומות המאוחדות זמן קצר אחרי מלחמת העולם השנייה.

השואה המחישת לאומות העולם עד כמה מוצדקת הייתה טענתנו של הרצל שכדי להציל את היהודים מרדיפת האנטישמים נחוצה מדינה שבה רדיפה מסוג זה לא תתאפשר ושבה תוכל שארית הפליטה להתקבץ ולחיות בשלווה. גם חלק גדול מן היהודים שעלו למדינת ישראל לא היו נוטשים את כל רכושם ועולים ארצה אלמלא התרחשה השואה.

עובדות אלו נראות אולי כעובדות היסטוריות בלבד אבל אל לנו לשכוח שההיגיון העומד מאחרי ההחלטות שהביאו להקמת המדינה תקף גם בימינו, והרעיון שנחוצה ליהודים מדינה שתהווה עבורם מקלט מפני רדיפות האנטישמיות, מקובל על רוב אומות העולם גם כיום.

עם הקמת המדינה נוסחה מגילת העצמאות ומדינת ישראל הוגדרה בה כמדינה יהודית ודמוקרטית. הגדרה זו נועדה לבטא הן את תפקידה של המדינה כמקלט לעם היהודי והן את המגבלות שהיא לוקחת על עצמה כדי להתאים לרוח הזמן.

עם זאת – נראה שיש סתירה מובנית בביטוי "מדינה יהודית ודמוקרטית". אם המדינה היא יהודית, נראה שיהדותה צריכה להתבטא באיזה שהוא אופן, ואופן זה – כמעט מעצם הגדרתו – ייצור קיפוח של אזרחים שאינם יהודים.

הדרישות של זרמים דתיים מסוימים ל"צביון יהודי" של המדינה (ובמסגרתו לכפייה דתית) נשענות על הביטוי "מדינה יהודית" המופיע במגילת העצמאות, וחותרות תחת הגדרתה של המדינה כמדינה

דמוקרטית שבה החוקים נקבעים בכנסת ואינם נשאבים מספרים עתיקי יומין. דרישות אלו מקפחות, מן הסתם, לא רק אזרחים שאינם יהודים אלא גם אזרחים יהודים חילוניים ואזרחים יהודים מזרמים בלתי אורתודוקסים.

הבנה לקויה של התכלית שלשמה הוקמה המדינה (ולכן של תפקידה בימינו) עומדת בבסיסן של רבות מצרותינו – הן מבית והן מחוץ.

מבית, מאפשרת הבנה לקויה זו את חטיפת המדינה בידי גורמים אנטי דמוקרטים. מחוץ, מאפשרת אותה אי הבנה לגורמים אנטישמיים להגדיר את הציונות כגזענות.

הגיע הזמן, לכן, להתמודד באומץ עם הסתירה הזאת ולראות אם יש לה פתרון.

כדי לפתור את הבעיה יש לחזור להגדרת תפקידה של המדינה כמקלט לעם היהודי ולגזור מהגדרה זו את האופן שבו אמורה "יהדותה" להתבטא מבלי לפגוע בדמוקרטיה.

בדמוקרטיה, כידוע, אמורים כל האזרחים להיות שווים בפני החוק. פירוש הדבר הוא שאסור שחוק כלשהו במדינה יפלה בין אזרחים יהודיים לאזרחים שאינם יהודיים.

המעניין הוא שדרישה זו ממערכת החוקים של מדינה דמוקרטית, אינה מגבילה את חוקי ההגירה שכן חוקים אלה חלים על מי שאינם אזרחים ולכן אינם יכולים להפלות בין אזרח יהודי לאזרח שאינו יהודי אלא רק בין סוגים שונים של אנשים שאינם אזרחים.

עובדת היותה של המדינה מקלט לעם היהודי צריכה, לכן, לבוא לידי ביטוי בחוקי ההגירה ולא בשום חוק אחר.

נראה שזו הייתה כוונתם של מייסדי המדינה כאשר ניסחו את חוק השבות – פחות או יותר – כתמונת ראי של חוקי נירנברג.

התנאים של חוק השבות זהים לתנאי חוקי נירנברג אבל הפעולה הנקטת כאשר התנאים מתקיימים היא הפוכה: בשעה שחוקי נירנברג ציוו להשמיד מצווה חוק השבות להציל.

יכולתה של המדינה להמשיך להוות מקלט לעם היהודי ועם זאת – להישאר דמוקרטית צריכה להיתמך על ידי חוקה שתעגן גם את חוק השבות וגם את האיסור המוחלט של אפליית אזרחים על רקע דתי.

נראה לי שאם נגדיר את יהדותה של המדינה באופן זה תיפתרנה רבות מבעיותינו. אמנם עדיין ימצא מי שיטען שציונות היא גזענות אבל אז ניתן יהיה לענות לו מבלי להשפיל מבט שזו אמנם גזענות, אבל גזענות מתקנת (על משקל אפליה מתקנת) – כזו שהאומות המאוחדות החליטו לנקוט בה כמענה לאנטישמיות.

מצד שני – לא יצטרך איש לחשוש לגורל ערביי ישראל והזרמים השונים של היהודים ישוחררו מן הכפייה הדתית.

